

N 207F.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τόνυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόδσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ.Γ.Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέν : Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παν. Παῦ. — Antony Jully : ΠΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ, Ἰσπανικὴ παράδοσις.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐσθλῆσις διὰ τῆς κυνηγετικῆς αὐτοῦ σάλπιγγος. (Κεφ. ΙΖ')

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ὁ δικαιοδότης.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μικρὰ συνοδία ἰππέων κατήρχετο διὰ τῆς χαλικώδους ἀτραποῦ, ἔνωθεν τοῦ βράχου τοῦ Ἀπρεμόν.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἐβάδιζεν ὡς πρόσκοπος ὁ ἀτρόμητος Πομπεράν. Ἰδὼν οὗτος, εἰς τὴν λάμψιν τῶν δάδων καὶ τῶν ὑπὸ τὰ δένδρα πυρῶν, τὸ πληροῦν τὸ κοιμητήριον πλήθος καὶ τὰ δύο ἀποσπάσματα τῶν τοξοτῶν καὶ τῶν θωρακοφόρων, ἔστη ἔκπληκτος καὶ ἔντρομος. Ἄλλ' ὁ φίλος τοῦ στρατάρχου οὐδέποτε ἐβράδυνε ν' ἀποφασίσῃ κατὰ τὴν ὄραν τοῦ κινδύνου. Ἐγνώριζεν ἐκ πείρας ὅτι ἡ τύχη βοηθεῖ τοὺς τολμηροὺς καὶ μόνον ἐνώπιον τοῦ ἀδυνάτου ὠπισθοδρόμει.

Ἐξηκολούθει λοιπὸν προχωρῶν προσποιούμενος τὸν ἀδιάφορον, ἀλλὰ καλῶς ὠπλισμένος.

Ὁ Βωδοῖνος Ἀβδίας Μορέλ διηυθύνθη, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἐφραΐμ, πρὸς τὸν ἰπέα τοῦτον, καὶ ἅμα ἐπλησίασε διέταξεν αὐτὸν νὰ σταματήσῃ.

Ὁ κύριος Πομπεράν δὲν ὑπήκουσεν, ἀλλ' ὁ ρωμαλέος Βωδοῖνος ἤρπασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου του λέγων τραχέως :

— Εἶσαι κωφός, κύριε ;¹ ἢ μήπως ἔχεις ὄρεξιν νὰ σοῦ σπάσουν τὸ κεφάλι ;

Ὁ ἰππεὺς ἀπήντησεν ἡσύχως :

— Ἐν τίνι δικαίωμάτι μοὶ κλείεις τὸν δρόμον, καλέ μου ἄνθρωπε ; Εἶσαι ἱερεὺς τοῦ ἀγίου Νικολάου ἢ μήπως ἔπεσες ἀπὸ τὴν σελήνην ; Πρόσεξον ! δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς μὲ τινὰ πλανέμπορον, οὔτε πρὸς ἐπιστάτην μοναστηρίου ἢ Ἰουδαίου, ἀλλὰ μὲ στρατιώτην, ὅστις παίζει καλῶς τὸ ξίφος.

Ὁ Ἀβδίας ἐφάνη ἐκπλαγεὶς, ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἰπέως· ὀλίγον δ' ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του, εἰπὼν αὐτῷ :

— Ἄν δὲν ἦσαι κωφός, εἶσαι λοιπὸν τυφλός, ἀφοῦ δὲν βλέπεις τοὺς τοξότας, οἱ ὅποιοι σὰς περιμένουν νὰ σὰς εἰπουν τὸ καλῶς ἤλθατε !

Καὶ ἔφερε τὴν δάδα αὐτοῦ πλησίον τοῦ προσώπου τοῦ ἰπέως, ὃν ἅμα εἶδεν εἶπε ταραχθεὶς :

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀρχηγέ ! σὰς ἀνεγνώρισα.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σέ, εἶπεν ὁ Πομπεράν φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

— Δὲν εἶμαι ἐχθρός σας, ἀρχηγέ, καὶ ἂν μὲ φονεύσετε, τοῦτο δὲν θὰ συντελέσῃ

νὰ μὴ πέσετε εἰς χεῖρας τῶν ἀποσπασμάτων τοῦ βαρόνου δὲ λὰ Γάρδ καὶ τοῦ Γασκόνου Ἰωνᾶ.

Ὁ Πομπεράν ἔρριψε βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τοῦ Βωδοῖνου καὶ εἶπε :

— Πρέπει ἐν τούτοις νὰ διέλθω διὰ μέσου τοῦ ὠπλισμένου ἐκείνου πλήθους ὅπως δῆποτε !

— Ἀρχηγέ, ὑπέλαβεν ὁ Ἀβδίας Μορέλ, ἐνθυμείσθε τὸ Μερινδόλ ;

Ὁ φίλος τοῦ στρατάρχου ἀνεσκίρτησεν.

Ὁ Βωδοῖνος ἐξηκολούθησε μετὰ τῆς παραδόξου αὐτοῦ ἡρεμίας :

— Δέκα ὀκτὼ γυναῖκες ὠδηγήθησαν εἰς τινὰ σιτοβολῶνα καὶ ὁ δ' Ὀπέδ διέταξε καὶ ἔθεσαν πῦρ. Ἄν αἱ ἀτυχεῖς αὗται ἐφαίνοντο εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ριφθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, τὰς ἀπώθουν διὰ κτυπημάτων δικράνων καὶ τὰς ἐφόνευον. Ὁ Παυλῖνος δὲ λὰ Γάρδ, ὅστις εἶχε χρηματίσει σύντροφος τοῦ πειρατοῦ Βαρβερούς, ἐθαύμαζε τὸ θέαμα ἐκεῖνο· οὐδέποτε εἶχεν ἴδει παρόμοιον.

— Ἀρκούσιν οἱ λόγοι, διέκοψε τραχέως ὁ Πομπεράν, οἱ σύντροφοί μου θὰ μὲ καταφθάσωσι καὶ δὲν ἔχω καιρὸν ν' ἀκούω ὡς γράϊα τοὺς μύθους σου.

Ὁ Ἀβδίας ἐξηκολούθησε σοβαρῶς :

— Εἰς εὐγενῆς καθολικὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ παρίσταται ἀπαθῆς εἰς τὴν σφαγὴν ἐκείνην· ἀνήλθεν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου λόφου, ἐπροξένησε μέγαν θόρυβον, ἐκύλισεν εἰς τὸ βάθος τῶν κοιλάδων μεγάλας πέτρας διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἐχθροῦ ἐκείνους ἐκ τῶν Βωδοῖνων, ὅσοι ἠδυνήθησαν νὰ κρυφθῶσι, καὶ ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ τοῖς φωνάξῃ, δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, νὰ φύγωσι τὸ ταχύτερον.

— Λοιπὸν ! ὁ ἀρχηγὸς αὐτὸς ἔπραξεν ὡς τίμιος ἀνὴρ, εἶπεν ἀνυπομονῶν ὁ Πομπεράν, ἀλλὰ πρὸς τί μοὶ διηγῆσαι, φίλε, αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ;

Ὁ Ἀβδίας ἀπήντησεν :

— Διότι εἶμαι εἰς ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς ἐκείνου σωθέντων Βωδοῖνων, ὁ δ' εὐγενῆς αὐτὸς εἶσθε ὑμεῖς, κύριε Πομπεράν.

Συγχρόνως ὁμίλος γυναικῶν περιεκύκλωσε τὸν ἀρχηγόν· μία τούτων, ὠχρὰ καὶ ἰσχνή, τῷ ἔδειξε δύο παιδία κοιμώμενα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς.

— Σὰς ὀφείλουσι τὴν ζωὴν, κύριε, εἶπεν αὐτῇ, καὶ καθ' ἐκάστην εὐχομαὶ δι' ὑμᾶς.

— Δὲν εἶμαι ὅσον ἡ Μαριάννα εὐτυχής, εἶπεν ἄλλη μὲ ὄψιν ἀγρίαν, τείνουσα τὸν βραχίονα πρὸς τὸ μέρος τοῦ βαρόνου δ' Ὀπέδ· ὁ δικαστὴς αὐτὸς διέταξε καὶ ἀπηγγόνισαν τὸν σύζυγόν μου εἰς μίαν ἐκκλησίαν, ὅπου εἶχε καταφύγει. Εἶχα καὶ ἐγὼ ἐπίσης δύο τέκνα, δύο χερουβεῖμ, τὰ ὅποια ὁ Θεὸς μοὶ εἶχε δώσει ὡς παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις μου· τὰ ἔκαυσαν εἰς τὸν σιτοβολῶνα τοῦ Μερινδόλ.

Ὁ Πομπεράν ἔκυψεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου του καὶ ἔθιξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὦμον τοῦ Ἀβδία Μορέλ.

— Εἶναι οἱ ἀδελφοί σου, εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως, αὐτοί, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς τὸ κοιμητήριον καὶ μὰς χωρίζουσιν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τοῦ βασιλέως ;

— Εἶναι τὰ λείψανα τῶν Βωδοῖνων καὶ τῶν Οὐγονότων, τῶν καταδικωμένων ὑπὸ τοῦ αἰμοχαροῦς Ἰωάννου Μενιέ, βαρόνου δ' Ὀπέδ, ἀπήντησεν ὁ Ἀβδίας.

Ἀκτὶς χαρᾶς ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Πομπεράν.

— Θὰ συναντηθῶμεν μὲ τοὺς ἀδελφούς σου, ἀφοῦ ἔχει οὕτως. Θὰ μὰς ἀφήσωσιν ἐλευθέραν διόδον καὶ θὰ πολεμήσωσι παρὰ τὸ πλευρόν μας κατὰ τῶν τοξοτῶν τοῦ βασιλέως.

— Ἀπατάσθε, ἀρχηγέ, εἶπεν ὁ Ἀβδίας καταβιβάζων τοὺς ὀφθαλμούς· ἀγνοῶ τί θ' ἀποφασίσῃ ὁ ποιμὴν ἡμῶν Ἐφραΐμ· ἀμφιβάλω ὅμως ἂν θὰ θελήσῃ νὰ χυθῇ αἷμα. Σὰς ζητῶ ὡς χάριν ὀλίγην ὑπομονήν. Πηγαίνω νὰ τὸν συμβουλευθῶ.

Ὁ Πομπεράν ἔκαμε κίνημα ὀργῆς.

— Θὰ περιμεῖνω πέντε λεπτά, ὑπέλαβε ξηρῶς, μὴ λησμόνει ὅμως ὅτι εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ διέλθωμεν διὰ τοῦ κοιμητηρίου ἔστω καὶ ἐπὶ τῶν σωματῶν τῶν συντρόφων σου.

Ὁ Ἀβδίας μετέβη παρὰ τῷ Ἐφραΐμ καὶ ἀντήλλαξε χαμηλοφώνως λέξεις τινὰς μετ' αὐτοῦ. Ὁ δ' Ὀπέδ καὶ ὁ Γουερὲν ἤρχισαν σπουδαίως ἀνησυχοῦντες διὰ τὴν ἀντίστασιν, ἣν ἠδύνατο νὰ ἀντιτάξωσιν οἱ προγεγραμμένοι, ὅτε θὰ ἀπέστειλον τοὺς τοξότας καὶ τοὺς θωρακοφόρους κατὰ τῆς συνοδίας τοῦ στρατάρχου.

Ὁ πρόεδρος προεχώρησε μετ' ὕψους χარიέντος πρὸς τὸν Ἐφραΐμ.

— Ἐλπίζω, φίλε μου Μαυρίκιε, ὅτι θὰ μὰς βοηθήσῃς νὰ συλλάβωμεν αὐτοὺς τοὺς λιποτάκτας ;

Ὁ Ἐφραΐμ ἀπήντησεν ἡρέμα :

— Μήπως ποτὲ ἐκ τοῦ φόβου ὑπηκούσαμεν ; Ἐσεβάσθημεν πάντοτε τὸν βασιλέα, τὸν αὐθέντην μας καὶ τοὺς νόμους. Ἐν τούτοις κατεδικάσθημεν, προεγράφημεν καὶ κατεδιώχθημεν ὡς ἀπειθεῖς. Βεβαίως, οὐδέποτε θὰ ὑπερασπίσωμεν ἐπαναστάτας, ἡμεῖς οἱ ὅποιοι γνωρίζομεν ν' ἀποθνήσκωμεν, ἄνευ ἀντιστάσεως, εἰς διαταγὰς ἀθεμίτους, ἀξίας τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης.

Ὁ πρόεδρος ἤρξατο γελῶν καταφρονητικῶς.

— Κρονόληρε, νομίζεις ὅτι θὰ μὲ ἀπατήσῃς μὲ ὠραίας φράσεις· ἀλλὰ δὲν ἀπατάται ὁ βαρόνος δ' Ὀπέδ. Ὀμιλεῖς περὶ ὑποταγῆς εἰς τὸν βασιλέα καὶ ἤδη εὐκόλυνεις τὴν φυγὴν τοῦ μεγαλειτέρου προδότη τοῦ κόσμου. Γίνεσαι συνένοχος τοῦ Καρόλου Βουρδόνου.

Ὁ Ἐφραΐμ ἐφοικίασε καὶ ἠρθρίασε. Κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε ταπεινῶς :

— Ἀδίκως μὲ αἰτιάσθε ὡς ψεύστην, κύριε, εἴμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀντιταχθῶμεν εἰς τὴν διαβάσιν τοῦ λιποτάκτου.

Ὁ δ' Ὀπέδ ἐμειδίασε.

— Καλῶς ὀμιλεῖς, Μαυρίκιε Λεβράν. Ἄλλως τε, αὐτὸς εἶναι ὁ καλλίτερος τρό-

πος διὰ τὴν ἐπιτυχῆς ἐπιείκειαν διὰ τοὺς συντρόφους σου καὶ διὰ σέ.

Ἄρα ἔφη ἡ ἐξηκολούθησεν :

— Εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ διώκτου μας, θὰ ἀντιταχθῶμεν ὡς ζῶν τεῖχος ἐνώπιον τῆς συνοδίας ἐκείνης, τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ἔσωσε τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα μας εἰς Μερινδόλ.

Ἄρα ἔφη ὁ Ὀπέδ ἐφάνη δυσανασχετῶν.

— Ἄφες τὰς φλυαρίας, Μαυρίκιε, καλῶς ὠμίλησες, σπεῦσε νὰ ἐνεργήσῃς ἐπίσης καλῶς.

— Πρὸ παντός, ὑπέλαβεν ὁ Ἐφραῖμ, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ὅτι ὁ κύριος στρατάρχης εἶναι μεταξὺ τῶν ἰππέων ἐκείνων.

— Πρέπει περὶ τούτου νὰ ἐρωτήσω τὸν κύριον Πομπεράν; ἠρώτησεν ὁ Ἀβδίας Μορέλ.

— Ναί, ἀγαθὲ ἄνθρωπε, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Γασκόνος Ἰωνᾶς. Ὁ Πομπεράν εἶναι ὁ σύμβουλος, ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλάκων τοῦ πρίγκηπος, ἀλλ' ἐπολεμήσαμεν ὁμοῦ τὸν γνωρίζω καλῶς· δὲν θ' ἀπαρηγήθῃ τὸν κύριόν του.

Ἄρα ἔφη ἡ ἐνευσε τῷ Βωδοῖνφ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀποστολὴν του. Ὁ Ἀβδίας ὑπῆκουσεν, ἀλλ' ὁ συνένοχος τοῦ στρατάρχου ἠρνήθη ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησίν του.

— Εἰς οὐδένα ἀναγνωρίζω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἐξετάζῃ καὶ νὰ μοὶ κλείῃ τὸν δρόμον μου. Τὰ ξίφη μας θὰ ἐξέλθωσι τῶν θηκῶν τῶν ἂν ἡ ἐλευθερία μας ἀπειληθῆται. Ὅσον ἀφορᾷ σὰς, γενναῖοι ἄνδρες, ἐνωθῆτε μεθ' ἡμῶν καὶ σὰς προσφέρομεν ἐξ ὅλης καρδίας τὴν βοήθειάν μας κατὰ τῶν ἐχθρῶν σας. Ἦδη καὶ ἐγὼ σὰς ἐρωτῶ : Ἐνθυμεῖσθε τὸ Μερινδόλ;

— Ἄν σὰς ὑπακούσωμεν, ἀρχηγέ, θὰ γίνωμεν προδότες εἰς τὸν βασιλέα μας.

Ἄρα ἔφη ὁ Πομπεράν ὠχρίασε καὶ ἐνευσε ἀπελπιστικῶς εἰς τοὺς καταφθάσαντας αὐτὸν ἰππεῖς. Εἰς τούτων, ὁ ὑψηλότερος πάντων, ἔκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε θλιβερῶς, ἀλλὰ μετὰ σταθερότητος :

— Ἐδῶ πρέπει ν' ἀποθάνωμεν, φίλε μου, τόσῳ τὸ καλλίτερον! Εἴμεθα ἔτι ἐπὶ γαλλικοῦ ἐδάφους καὶ ἡ μνήμη μου δὲν θ' ἀτιμασθῇ. Δὲν ἔλαβον τὸν καιρὸν νὰ διδάξω τὰ στίφη τῆς Καστιλίας καὶ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς φρουρούς, νὰ νικήσω τοὺς εὐγενεῖς Φραγκίσκου τοῦ Α' καὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ Βαγιαρ. Τὸ αἷμά μου θὰ κραυγάζῃ ἐκδίκησιν κατὰ τῆς κυρίας δουκίσσης τῆς Ἀγγουλέμης καὶ πλέον ἢ μία ὠραία δέσποινα τῆς αὐλῆς θὰ λυπηθῇ τὸν στρατάρχην Βουρβόνον, χωρὶς νὰ παραβλάψῃ τὴν τιμὴν τοῦ τόπου τῆς.

Ἐν τούτοις ὁ Ἀβδίας ἀνεκοίνωσε τῷ Ἐφραῖμ τὴν ἀρνήσιν τοῦ Πομπεράν.

— Τί νὰ πράξωμεν; εἶπεν ὁ Ἐφραῖμ ἀμνηχανῶν· δὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ παρακωλύσωμεν πλείοτερον τὴν πορείαν τῶν ἰππέων τούτων, ἀφοῦ οὐδεμίαν ἔχομεν ἀπόδειξιν ὅτι μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκεται ὁ λιποτάκτης δούξ.

— Οὐδεμίαν ἀπόδειξιν! ἀνέκραξεν ὁ Ὀπέδ. Δὲν ἔχεις τὸν λόγον μου; Δὲν σε

διεβεβαίωσα ὅτι ἡ ὁμάς ἐκείνη εἶναι ἡ συνοδία τοῦ φυγάδος στρατάρχου;

Ἄρα ἔφη ἡ ἐμειδίασε μετ' ἐκφράσεως πικρᾶς εἰρωνείας.

— Τὸν λόγον σου, βαρόνε δ' Ὀπέδ! τί ἀξίζει οὗτος εἰς ἐμέ; Δεκάκις μὰς ἔδωκες αὐτὸν καὶ δεκάκις τὸν παρέβης.

— Ψεύδεσαι, Μαυρίκιε· ζητεῖς προφάσεις διὰ νὰ καλύψῃς τὴν παρακοήν.

— Βαρόνε δ' Ὀπέδ, ἔχω καλλιτέραν μνήμην σοῦ. Εἰς Καβριέρ ἠγγυήτης διὰ τὴν ζωὴν ἐκείνων, οἵτινες ἤθελον προσυλητισθῆ ὅσοι ἐπίστευσαν εἰς τὴν ὑπόσχασίν σου ἐκάησαν εἰς τὰς οἰκίας τῶν τὰ ὑπάρχοντα αὐτῶν θὰ ἔμενον εἰς τὰ τέκνα τῶν, καὶ σὺ τὰ ἐδήμευσες πρὸς ὠφέλειάν σου.

— Ἦτο ἡ θέλησις τοῦ παρλαμέντου τοῦ Αἰξ, Μαυρίκιε, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸ ψήρισμά του.

— Ἐλησμόνησες τὸν ἀδελφόν μου, Στέφανον Λεβλάν, τὸν ὁποῖον συνήντησες μόνον καὶ ἀοπλον εἰς τὴν ἐξοχὴν, βαρόνε δ' Ὀπέδ; Ἦτο καθολικὸς τὸν ἔδωκες εἰς μίαν ἐλαίαν, παρὰ τὰς ἰκεσίας του, καὶ τὸν ἐφόνευσες.

— Ὁ ἀδελφός σου Στέφανος ἦτο ἐμισθωτὴς τῶν κτημάτων μου, Μαυρίκιε· δὲν μοὶ ἐπλήρωσε τὰ ὀφειλόμενα, προφασίζόμενος ὅτι ἡ συγκομιδὴ εἶχε καταστραφῆ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν καὶ κατέφυγεν εἰς Καβριέρ ὅπως μὲ καταφρονήσῃ.

— Ἐλησμόνησες, βαρόνε δ' Ὀπέδ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐφραῖμ, ὅτι εἰς Μουσοῦ διέταξες πάντας τοὺς κατοίκους, Βωδοῖνους, Οὐγονότους καὶ καθολικοὺς νὰ καταδαφίσωσι μόνον τῶν τὰ τεῖχη τῶν, νὰ φέρωσι τὰ ὄπλα τῶν εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ μένωσιν εἰρηνικοὶ εἰς τὰς οἰκίας τῶν. Ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον ὠρκίζεσο νὰ τοὺς ἀφήσῃς ἡσύχους. Ἐπίστευσαν εἰς τὴν ὑπόσχασίν σου...

— Λοιπὸν! ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος μετ' ὑποκριτικοῦ μειδιάματος, μένει κανεὶς ἐξ αὐτῶν σήμερον διὰ νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὡς ἐπίορκον;

Ἄρα ἔφη ὁ Λεβλάν, καταπλαγεὶς ἐκ τῆς αὐθάδους ἐκείνης ἀπαντήσεως, ἔρριψε καταφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ φίλου καὶ ὑπέλαβε :

— Βαρόνε δ' Ὀπέδ, δύνασαι νὰ μὰς παραδώσῃς ὡς θήραμα εἰς τοὺς τοξότας σου, ἀλλὰ δὲν δέχομαι τὴν μαρτυρίαν σου.

— Ἔστω, ἄς γείνη μάχη! εἶπε τότε ὁ Παυλῖνος δὲ λὰ Γάρδ.

— Θέλετε νὰ εἰπητε: Ἄς γείνη σφαγὴ! ὑπέλαβεν ὁ λοχαγὸς Ἰωνᾶς, ἀλλ' ἐνῶ θὰ ἐκτελῶμεν τὸ ἔργον μας εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ταύτην ἀγέλην, ὁ λιποτάκτης καὶ ἡ συνοδία του θὰ εὐρωσιν εὐκαιρίαν καὶ θὰ φύγωσιν ὡς διάττοντες ἀστέρες.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀγνωστος φωνὴ ἠκούσθη ἐν μέσῳ τῶν τοξωτῶν.

— Ἄν ὁ Βωδοῖνος εἶναι εἰλικρινής, εὐκόλως τελειόνομεν θὰ πιστεύσῃ βεβαίως εἰς μαρτυρίαν ἀνθρώπων τῆς θρησκείας του. Ἄς ἐρωτήσῃ λοιπὸν τὴν νεάνίδα ἐκείνην, ἣτις, ἰσταμένη παρὰ τὸν τοίχον τοῦ κοιμητηρίου, μὰς ἀτενίζει. Αὐτὴ εἶδε

τὸν στρατάρχην εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενύ.

Εἰς τοὺς παραδόξους τούτους λόγους ἡ Κλοτίλδη ἀνεσκήρτησεν ὡς εἰ λεπίς ξίφους ἀπήστραψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἐταράχθη μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας τῆς ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς ἐκείνης, καὶ ἐκ τῆς δημοσίας καταγγελίας, ἣτις τὴν ἠνάγκαζεν αἰρῆνης νὰ διαδραματίσῃ τόσῳ φοβερὸν μέρος.

Ἄρα ἔφη ἡ ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἠρώτησεν :

— Εἶν' ἀληθές, τέκνον μου;

Πάντων τὰ βλέμματα προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς Οὐγονότιδος καὶ οἱ χυδαιότεροι δὲ στρατιῶται δὲν ἠδυνήθησαν ἢ νὰ θαυμάσωσι τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην καλλονῆν. Ὁ πρόεδρος, οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ ἀρχηγοὶ ἠσθάνθησαν αἰφνης ἑαυτοὺς ἀποπλισθέντας τῆς βιαίας αὐτῶν καὶ ἀποτόμου ἐξουσίας ἐνώπιον τῆς ὠχρᾶς καὶ τρεμούσης ἐκείνης νεάνιδος.

— Τὸν εἶδα! ἐπιθύρῃσεν ἡ Κλοτίλδη χαμηλοφῶνως.

Σιγὴ ἄκρα ἐπεκράτει μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν προγεγραμμένων.

— Ἐλθέ, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἐφραῖμ, ἀκολούθησόν με!

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν ὄμιλον τοῦ Πομπεράν.

— Κλοτίλδη, εἶπεν ὁ Ἐφραῖμ, ἰδὲ καλῶς τοὺς ἰππεῖς τούτους καὶ μὴ κρύψῃς τὴν ἀλήθειαν· δὲν ἔχομεν οὐδὲ τὸ δικαίωμα νὰ γείνωμεν συνένοχοι ἐνὸς ἀπειθοῦς, οὐδὲ τὸ δικαίωμα νὰ παραδώσωμεν ἀθῶους εἰς βάρβαρον καὶ ἀθέμιτον δικαιοσύνην.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἠσθάνετο ἑαυτὴν κατεχομένην ὑπὸ παρσιθίσεως. Ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεύεται. Πολλὰς ἀλληλοδιαδόχους ὑπέστη σκηνιθήσεις, καὶ μόλις ἠννόει τὴν πραγματικότητα τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστάσεως. Τί νὰ πράξῃ; Δι' ἐνὸς νεύματος, διὰ μιᾶς κραυγῆς, δι' ἐνὸς βλέμματος ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ θύελλαν. Ὑπῆρχεν ἐκεῖ εἰς ἤρωσ, εἰς μέγας πρίγκηψ διωκόμενος, εἶν' ἀληθές, ἀλλ' ἐπίσης εἰς μέγας λιποτάκτης, προσέθετε μυστικὴ τις φωνὴ εἰς τὸ οὖς αὐτῆς. Ὅπισθεν αὐτῆς ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τὴν συνοδίαν τῶν μητέρων ψιθυρίζουσαν :

— Ἄν ὁ Βουρβόνος διέλθῃ τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας, τῷ χρειάζεται αἰμόφυρτον ὀλοκαύτωμα καὶ τὸ αἷμα τῶν τέκνων μας θὰ ρεῦσῃ ποταμηδόν. Κλοτίλδη! μὴ προδώσῃς τὸν τόπον σου ἐκ συμπαθείας!

Ἡ Οὐγονότις λοιπὸν ἠτένιζε κατηφῆς τοὺς ἰππεῖς, ἐνῶ ἡ καρδία τῆς βιαίως ἐπαλλεν. Ὁ Διδιέ, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσῃ αὐτὴν, δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν συμβουλεύσῃ οὐδὲ διὰ νεύματος. Ἦννόει οἶον ἐπαχθῆς βάρους ἐβάρυνε τὴν ἀγνὴν ἐκείνην καρδίαν.

Τέλος ἡ Κλοτίλδη, δαμάζουσα τὴν ταράχην τοῦ πνεύματός τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκόν τῆς. Ἀνεγνώρισεν τὸν Πομπεράν, εἶτα δὲ ἐφοικίασε, διότι συνήντησε τὸ ἥρεμον καὶ ἠδὺ βλέμμα τοῦ στρατάρχου προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς.

Ἦσχετο νὰ ἦτο ἄλλος ἢ νὰ μετε-

βάλλετο εἰς μάρμαρον. Ἡ φρίκη τοῦ ψεύδους τῇ ἐνέπνεε τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος, ὅπερ εἶχε τοῦ νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν· μία δὲ λέξις, ἐξερχομένη τῶν ἀθῶων χειλέων αὐτῆς, θὰ ἦτο ἡ καταδικη ἀνθρώπου ὑπὸ πάντων ἀγαπωμένου, προσφιλοῦς τῷ Διδιᾷ πρίγκηπος, εἰς ὃν ὤφειλε τὴν ζωὴν. Ἡ εἰλικρίνεια αὐτῆς θὰ ἦτο τερατώδης ἀγνωμοσύνη.

— Ὁμίλησον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἐφραΐμ· μὴ μὰς ἀφίνεις πλέον ἐν ἀγωνίᾳ.

Ἔδει ν' ἀποφασίσῃ. Διὰ τοῦ βλέμματός ἡ Κλοτίλδη συνεβουλεύθη τὸν οὐρανόν, ἐσκέπτετο δὲ ἂν ὁ Θεὸς θὰ συνεχώρει ψεῦδος, ὅπερ θὰ ἔσωζε τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἢ τῇ ἐζήτει λόγον διὰ τὸ ψεῦδος ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ κατέστρεφεν ἴσως ὀλόκληρον λαόν. Ὁ οὐρανὸς ἦν νεφελώδης· ἡ σελήνη ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὰ νέφη. Ἡτένισε τότε τὸν μέγαν πρίγκηπα, οὐτινος ἡ ζωὴ τῷ ἀνῆκεν. Οὐδεμία ταραχὴ διεφαίνετο ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου προσώπου· εἶδεν αὐτὸν οἷον καὶ ἐν τῷ πύργῳ Μουσενύ, προτιμῶντα νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν του, ἢ ν' ἀφήσῃ νὰ φονεύσῃ μίαν γυναῖκα.

Ἡσθάνθη συγκινομένην τὴν καρδίαν της καὶ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς :

— Δὲν ἀναγνωρίζω τὸν κύριον στρατάρχην Βουρβόνον μεταξὺ τῶν ἰππέων τούτων.

Ὁ Πομπερὰν ἀνέπνευσεν.

Ὁ Διδιᾷ ἔλαβε τὴν χεῖρά της λέγων αὐτῇ :

— Καλῶς, Κλοτίλδη!

Ὁ Μουσερόν καὶ Σεβρέτη ὠλίσθησαν παρ' αὐτῇ καὶ ἐψιθύριζον :

— Ἄν κατήγγελες τὸν αὐθέντην μας, δὲν θὰ ἐξήρξες ζῶσα ἐκ τῶν χειρῶν μας.

Ἐν τούτοις οἱ Βωδοῖνοι ἀπεμακρύνθησαν, ἀφήσαντες ἐλευθέραν δίοδον εἰς τὸν Πομπερὰν καὶ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες δὲν ἐβράδυνον ν' ἀπομακρυνθῶσι καλπάζοντες.

— Βαρόνε δὲ λὰ Γάρδ, λοχαγὲ Ἰωνᾶ, ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος δ' Ὀπέδ ἐξ ἄλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, θ' ἀφήσωμεν τὸν προδότην νὰ μὰς διαφύγῃ ;

— Ὅχι ! ὑπέλαβεν ὁ γενναῖος Πκυλίνος. Τοξόται καὶ θωρακοφόροι, ἀκολουθήσατέ με καὶ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ συλλάβωμεν τὸν δοῦκα ζῶντα ἢ νεκρόν !

Φοβερὰ ἐπεκράτει σύγχυσις εἰς τὰς τάξεις τῶν Βωδοῖνων καὶ τῶν Οὐγονότων· οἱ μὲν ἦσαν γονυπετεῖς καὶ ἐψαλλον μεγαλοφώνως, ἄλλοι ἔφευγον, αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλαιον καὶ τὰ παιδιά ἐκράυγαζον ἀνατρεπόμενα ὑπὸ τῶν ἰππέων. Ὁ Διδιᾷ ὄρμησεν ἐπὶ τῶν χαλινῶν τοῦ ἵππου τοῦ Ἰωνᾶ καὶ προσεπάθει ν' ἀναχαιτίσῃ τὸν διωγμὸν τῶν τοξοτῶν, ἐνῶ ὁ Ἐφραΐμ, ἀκίνητος, ἀνέμενε τὸν θάνατον. Ἡ Κλοτίλδη τότε, προχωρήσασα θαρραλέως πρὸς τὸν βαρόνον δ' Ὀπέδ, ἀνέκραξε :

— Παύσατε τὴν σφαγὴν, κύριε πρόεδρε, δὲν εἶναι ἔνοχοι οἱ ἀδελφοί μου. Τιμωρήσατε τὴν γυναῖκα, ἣτις ἠπάτησεν αὐτούς, σὰς τὴν παραδίω, εἶμαι ἐγώ. Ἐψεύσθη διὰ νὰ σώσω τὸν στρατάρχην,

ἀλλ' ἐστὲ εὐσπλαγχνος διὰ τοὺς ἀθῶους.

Ὁ δ' Ὀπέδ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί σημαίνει, εἶπεν, ἡ νέα αὕτη ἀγυρτεία ; Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, διὰ ν' ἀκούωμεν τὰς φλυαρίας σου, ὠραία μου ! Τοξόται, ἐμπρός !

Ἄλλ' ὁ Παυλῖνος δὲ λὰ Γάρδ, ὁ Ἰωνᾶς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτῶν ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἣτις, γονυπετῆς καὶ τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Ἐφραΐμ τείνουσα, ἐπανελάμβανε διὰ συντετριμμένης φωνῆς :

— Ἐφραΐμ, καὶ ὄλοι σεῖς, ἀδελφοί μου, συγχωρήσατέ με !

— Ποῖον παράπτωμα λοιπὸν ἐπραξες ; ἠρώτησεν αὐστηρῶς ὁ Ἐφραΐμ.

— Ἐψεύσθη, Ἐφραΐμ, ἀπάντησεν ἐκείνη διὰ σπρακτικῆς φωνῆς. Ἀνεγνώρισα τὸν στρατάρχην καὶ διὰ νὰ τὸν σώσω ἐθυσίασα τοὺς ἀδελφούς μου. Παρέβην τὸ καθήκόν μου, τὴν συνειδήσίν μου, τὴν πίστιν μου. Τὸ αἷμά σας θὰ ρέυσῃ ἐπ' ἐμοῦ ὡς κατάρρα. Ἡ ψυχὴ μου ἐκηλιδώθη. Ἀλλὰ μόνον ἐμὲ ἄς βαρύνῃ τὸ παράπτωμά μου. Ταπεινοῦμαι ἐνώπιον ὑμῶν, κύριε βαρόνε δ' Ὀπέδ, ἐνώπιον ὑμῶν, κύριοι ἀρχηγοί, ἐνώπιον ὑμῶν, τοξόται καὶ θωρακοφόροι. Τιμωρήσατέ με ! κατασυντρίψατέ με ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σας, ἀλλὰ φείσθητε τῶν ἀθῶων ἀδελφῶν μου !

Ὁ Ἐφραΐμ Λεβλὰν ἠτένισεν αὐτὴν τεθλιμμένην.

— Ἐδίκασες αὐτὴ σεαυτήν, Κλοτίλδη, καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ συγχωρήσω· ἐχωρίσθης τοῦ ποιμνίου διὰ τοῦ παραπτώματός σου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀποκρινόμεθα διὰ σέ, μεριζόμεθα τὸ ἐγκλημα. Βαρόνε δ' Ὀπέδ, παραδιδόμεθα εἰς τοὺς στρατιώτας σας, ὅχι μόνον ὡς αἰρετικοί, ἀλλὰ καὶ ὡς συνένοχοι προδοσίας καὶ ἔνοχοι προσβολῆς κατὰ τοῦ βασιλέως.

— Οἱ δυστυχεῖς ! εἶπε τότε φωνὴ ἀγνώστου τοξότου, διατὶ δὲν τοὺς εὐσπλαγχνιζόμεθα ;

— Τίς ὠμίλησεν ; εἶπεν ὁ πρόεδρος θυμωθῆς. Ἐκεῖνοι, οἵτινες θέλουσι νὰ ζητήσωσι χάριν διὰ τοὺς αἰρετικούς ἄς προχωρήσωσι θαρραλέως· θὰ ἀναθέσω αὐτοῖς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ψηφίσματος τοῦ παραλαμμένου.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ὁ πρόεδρος ἐξηκολούθησε :

— Διατάσσω ἵνα ὁ Ἐφραΐμ Λεβλὰν καὶ ὄλοι οἱ ἄνδρες δεθῶσιν, ὡς καὶ ἡ νέα αὕτη φανατικῆ, εἰς φλεγόμενα δένδρα. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες, ἐξ ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, θὰ ἀπαγχονισθῶσιν.

Οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονότοι δὲν ἀντέτησαν, ἀλλ' ἐπροχώρησαν εἰς τὰς πυράς. Γυναῖκός τινες, ἦττον θαρραλέαι, ἀνερχομένης ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου τοῦ κοιμητηρίου ἀλλ' ἐφονεύθησαν διὰ τῶν δοξατοπελέκεων ὑπὸ τῶν θωρακοφόρων τοῦ Πκυλίνου.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Διὰ τοῦτο τοσοῦτω ταχέως προήλθεν ἡ ἀπότομος μεταβολὴ εἰς τὰ πρὸς τὴν Λιουδμήλαν αἰσθημάτων του. Ἰδὼν τὴν τερατώδως παραμορφωθείσαν σύζυγόν του οὗτος, οὐδὲ οἶκτον οὔτε συμπάθειαν ἠσθάνθη πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ μόνον φρίκην καὶ ἀποστροφὴν, καὶ οὔτε μάλιστα ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ, νὰ καταστείλῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν, εὐπρεπειᾶς χάριν, ἐκ λεπτότητος ἔστω, ἀντὶ δὲ τούτου μετὰ χαιρεκακίας ἐσκέφθη ὅτι ἦλθε καὶ ἡ σειρά του νὰ χαρῆ καὶ αὐτός ! Τώρα ἐγὼ εἶμαι καλλίτερος καὶ ὠραιότερος, σὺ δὲ εἶσαι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ τίποτε, καὶ οὔτε θέλω πειρὰ νὰ σὲ ξέρω ὡς γυναῖκα !

Ἐν τούτοις νέα θλίψις ἀνεφάνη, ἣτις ἐφόβιζεν ἤδη τὸν Βελτίστσεφ διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτως ἀποκαλυφθείσης γυμνότητός της. Χαιρεκακῶν πρὸς τὴν Λιουδμήλαν οὗτος, κατεσπαράσσετο ταῦτοχρόνως ἐξ ἀδημονίας διὰ τὸ μέλλον του. Αὐτὸ τὸ μέλλον καὶ ὁ συζυγικὸς βίος, τὸ νὰ ἐξαρτᾶται ὑλικῶς παρ' αὐτῆς, ἀπεικονίζοντο αὐτῷ διὰ φοβερῶν χρωμάτων. Αὐτὸ τὸ μέλλον ἐφόβιζεν αὐτὸν καὶ τῷ ἐφαίνετο φρικώδες. Ἦτο ἤδη πένης ἐν πλούτῳ, ὅστις πράγματι δὲν ἀνῆκεν αὐτῷ, ἀλλ' εἰς τὴν σύζυγόν του. Συγχρόνως δὲ πρὸ τοῦ νοεροῦ βλέμματός του ἀκουσίως πωρ, ἀλλ' εὐκρινέστατα, ἀπεικονίζετο ἡ μεγαλοπρεπῆς μορφή ἐτέρας γυναικός, ἣτις πρὸ δύο μόλις ὥρων ἀφνης, κῆξήθη ἠθικῶς ἐνώπιόν του ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων.

Ἡμίσεια παρῆλθεν ὦρα, καὶ αὐτὸς ἐκάθητο πάντοτε, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ θέσιν, καὶ βεβουθισμένος εἰς τοὺς σκοτεινοὺς διαλογισμούς του. Ὅτε ἀφνης ἡ αὐλαία τῆς θύρας ἀνεσύρθη καὶ ἀκροποδητὶ βαδίζουσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἣτις ἐπρόφθασε πλέον νὰ καλλωπισθῇ καὶ εὐπρεπισθῇ ἐν τῷ καλλυνητηρίῳ τῆς Λιουδμήλας.

— Τὴν ἐπῆρ' ὁ ὑπνος. . . ἄς μὴ τὴν ἀνησυχήσωμεν, μετ' ἐλαφροῦ ψιθύρου ἐπρόφεν ἡ τρυφερὰ μαμά, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτηματικοῦ βλέμματός, ὅπερ ἔριψεν εἰς αὐτήν ὁ Βελτίστσεφ, καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν καθέδραν του μετὰ ἐρατεινοῦ μειδιήματος, εἰς τὸ ὅποιον προσεπάθει νὰ δώσῃ μαγευτικὴν συστολὴν καὶ φιλάρεσκόν τινα πανουργίαν.

— Ἐπὶ τέλους, εὐρισκόμεθα καὶ πάλιν μοναχοί μας ! ἐψέλλισεν αὕτη θλίβουσα τὰ δάκτυλα τῆς ἀδρανῶς κειμένης χειρός του. Τώρα ἔμποροῦμε νὰ μιλήσωμε ἐλεύθερα . . . ἐκείνη κοιμᾶται καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Βελτίσσοφ εἰσιγα καὶ ἐθεώρει αὐτὴν δι' ἀδιαφόρου καὶ πῶς ἐνδοιάζοντος βλέμματος.

— Εἶσαι ἐλεύθερος τώρα, φίλε μου . . . Πόσο χαίρομαι δι' αὐτό! Σὲ συγχαίρω ἀπὸ ὅλη μου τὴν καρδιά! . . . Δὲν ἔπαυσα νὰ προσεύχωμαι διὰ σένα, ἔλεγεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα καθήσασα παραπλεύρως καὶ πλησιάζασα τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ χεῖλη της, ἠσπάζθη αὐτὸν διὰ τρυφεροῦ καὶ παρατεταμένου φιλήματος, εἰς τὸ ὅποιον ἄλλωςτε ὁ Βελτίσσοφ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σκιὰν μητρικῆς στοργῆς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ.

Κατὰ βάθος ἠσθάνετο βδελυγμίαν, ἀλλ' ἀντέειχε πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὑποκριθεὶς τὸν εὐγενῆ οὐδὲν τῶν ἐνδομύχων αἰσθημάτων του ἐξέφρασεν.

— Ἀφότου ἀσθένησε ἡ Λιουδμίλα, ἐγὼ μένω ἐδῶ, μαζὺ της, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, θωπεύουσα ἐλαφρῶς τὴν κόμην του. Ἐπρεπε νὰ τὴν κυττάξω ἐγὼ, γιὰτὶ ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὴ μᾶνα ἴμπορεὶ καλλίτερα νὰ τὴν κυττάξῃ; . . . Καὶ τίποτε, δόξα σ' ὁ Θεὸς δὲν ἔπαθα δὲν ἐκόλλησα! . . . Ἀλλὰ τί φοβερὴ ἔβλογιά! πῶς παραμορφώθηκε, ἡ κακομοίρα! . . . Πέ μου τώρα καθαρά: πῶς τὴν βρῖσκεῖς; συχαμένη, αἶ; Φαντάζομαι πόσο βαρὺ εἶνε νὰ τὴν ἀγαπᾶς μὲ τέτοια ἀσχημάδα ποῦ τὴν ἔχει! . . . Ὁ καυμένος ὁ Πλάτων μου! . . . Ἀλλὰ ἐγὼ — ὅσο ἴμπορῶ — θὰ προσπαθῆσω, ἂν τὸ ἐπιθυμῆς, νὰ σὲ παρηγορήσω ὅπως ὅπως . . . ἔστω καὶ μὲ τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας μου! . . . Πέ μου, θέλεις νὰ μένω ἐδῶ μαζὺ σας; . . . ἐγὼ νομίζω ὅτι γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ κατὶ τι.

— Πηγαίνειτ' ἀπ' ἐδῶ . . . ἀφήσετέ με! μετὰ βδελυγμίας εἶπεν ἐν τέλει ὁ Βελτίσσοφ, ἀποκλίνων τὴν κεφαλὴν ἰν' ἀποφύγη τὴν εἰδεχθῆ θωπιάν της, πηγαίνετε εἰς τὴν Λιουδμήλαν, πηγαίνετε ὅπου θέλετε — σὰς καθικετεύω νὰ μὲ ἀφίσετε ἡσυχον!

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματος. Ἐπὶ στιγμὴν εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ, ἐκ τοῦ ἀπροσδοκῆτου τοιαύτης ὑποδοχῆς, ἀλλ' ἀκολούθως τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀνέλαθεν εὐμενές, θελκτικὸν καὶ μαντευτικὸν μειδίαμα.

— Ἄ, καταλαμβάνω, φίλε μου, εἶπε μετὰ ἠπίας συμπαθείας καὶ στοναχῆς, καταλαμβάνω, εἴθε τώρα τόσον ταραγμένος, τόσον κουρασμένος . . . Ὀλαὶς αὐταῖς αἰ ἐντυπώσεις . . . ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῆτε, νὰ ἡσυχάσετε . . . δὲν θὰ σὰς ταραξῶ . . . αὐτὰ, ἔχομε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε καὶ ὑστερώτερα . . . Χαῖρε, ἀγγελέ μου! Καὶ κινήσασα τὴν χεῖρα πρὸς ἀποχαιρετισμὸν ἢ πρῶν ὀρχηστρίδων ἐξῆλθεν ἀκροποδητὶ καὶ ὡς ἐπὶ ἐλατηρίων βαδίζουσα ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου.

— Θεέ μου! . . . Μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπεν ἀκόμα εἰς ἐπίμετρον! μετ' ἀδημονίας καὶ πικρίας ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίσσοφ, ἐγεγρῆς ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ συνθλίβων τοὺς δακτύλους του.

ΙΓ'

Εἰς νέαν ὁδόν.

Τὴν Εἰρήνην ἐν ἀγοραίᾳ ἀμάξῃ μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔνθα ὁ γέρον Δαμιανός, ἐπιστρέψας μετ' αὐτῆς, ἀνέλαθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἀμέσως δὲ μετεκαλέσατο ἰατρόν, ὅστις εὗρεν αὐτὴν ἐν ἀτονίᾳ, ὡς φυσικὴν συνέπειαν τῆς λιποθυμίας, διώρισε κατευναστικὸν τι φάρμακον, διέταξεν αὐτὴν νὰ κατακλιθῆ, ν' ἀποφύγη πάσῃν σύγχυσιν, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἔσεται ἐντελῶς ὑγιής.

Ἡ πρόρρησις τοῦ ἀσκληπιάδου ἐπληρώθη. Πράγματι, τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ Εἰρήνη ἠσθάνετο κάλλιστα. Ἡ ὑγίεια αὐτῆς ἐπανήλθεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ψυχικὴ ἡρεμία καὶ γαλήνη. Καὶ ἡ καρδιά καὶ ἡ συνείδησις μετ' ἐπιμονῆς ἐξηκολούθουν ἀπαιτοῦσαι μεγάλην τινὰ ἐξίλαστήριον θυσίαν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως αὐτῆς ἔμεινεν εἰς τὸ δικαστήριον ἀνευ ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τῶν ὀρκωτῶν, οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν συγγενῶν τῆς Εἰρήνης ἐζήτησε νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἀφέθησεν αὐτῇ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα πρὸς ὄφελός της. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, ἔγραψεν αὐτῇ ἐπιστολὴν πρὸς θετὸν της τινὰ, παρακαλοῦσα νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν διὰ λίαν σοβαρὰν τινὰ ὑπόθεσιν. Ὁ γέρον θετὸς ἐνεφανίσθη.

— Πρῶτον πάντων, εἶπεν αὐτῷ ἡ Εἰρήνη, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ μὲ νομίσετε παράφρονα. Τοῦτο ἦτο οὐδὲν πλέον ἢ ἐπιτυχὲς δικηγορικὸν στρατήγημα. Διὰ νὰ φανῆ ἀθῶος ὁ Πλάτων Βελτίσσοφ, ἐδέησε νὰ μὲ κάμουν ἐμὲ τρελλήν, ἄλλην διέξοδον δὲν εἶχεν, ἀλλ' ὡς βλέπετε, οἱ ἔνοχοι τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀρῆκαν ἀνευ ἀπαντήσεως. Γνωρίζετε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ βεβαίως θὰ ἀνεγνώσατε τὰ στενογραφημένα πρακτικὰ καὶ τὸν τελευταῖον λόγον μου, ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεώς μου.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω, εἶπεν ὁ θετὸς ἀνασπῶν τοὺς ὤμους, ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν, ἔχω ἐνώπιόν μου μίαν ἐχέφρονα γυναῖκα.

— Δοιπόν, ἐλπίζω ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι ἡ ἴδια! θλιβερῶς ἐμειδίασεν ἡ Εἰρήνη. Θέλω νὰ σὰς γνωστοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιουσίαν μου, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς μίαν ὑπόθεσιν εἰς τὸ δικαστήριον ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Βελτίσσοφ ἔχει ἀπόδειξιν διὰ 250 χιλιάδας ρούβλια, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ὁ μακαρίτης σύζυγός μου, καὶ τὴν ταυτότητα τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα, ὥστε ἐγὼ, ὡς κληρονόμος, ὀφείλω πρὸ παντὸς νὰ ἐξοφλήσω τὴν ἀπόδειξιν ταύτην.

— Ἄλλ' εἰς τοῦτο πρέπει νὰ κάμῃ ἐκεῖνος πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀντέταξεν ὁ θετὸς ἐπειδὴ ὁμοῦς ὁ κύριος Βελτίσσοφ δὲν σὰς τὰ ζητεῖ, καὶ ἔπειτα. . . τίς οἶδε,

ἴσως ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε ἀμφισβητήσιμος καὶ ὑποπτος. . .

— Ὅχι, ὄχι! μετ' ἀποφάσεως διέκοψεν αὐτὸν ἡ Εἰρήνη ἂν δὲν τὰ ζητεῖ τώρα, θὰ τὰ ζητήσῃ αὐριον, κ' ἐγὼ δὲν θέλω διενέξεις! Πρέπει ἐγὼ νὰ τὸν προειδοποιήσω περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων, τοσοῦτῳ μάλλον, καθόσον εἰς πάσαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὰ δικαστήρια ἂν καταφύγῃ, ἀφεύκτως θὰ κερδήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπεθύμουν νὰ γείνη τοῦτο ἄνευ βραδύτητος. Διὰ τοῦτο λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τῷ ἐξοφλήσετε διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ, τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἐπιστρέψῃ.

Ὁ θετὸς ἀπήντησε διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἀκολούθως ἡ δευτέρα θέλησίς μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρήνη, νὰ ἀνταμειφθῆ ὁ Δαμιανός καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ ἀνθρωποὶ μας, οἵτινες ὑπηρετήσαν ἐμὲ καὶ τὸν μακαρίτην. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀρίζω δέκα χιλιάδας. Ἐκτὸς τούτων, μοὶ ἀπομένουσιν ἀκόμη 40 χιλιάδες. . . Σεῖς εἴσθε ἀνθρωπος οἰκογενειάρχης καὶ ἀνευ περιουσίας, ἔχετε τέκνα, ἐγὼ δὲ τίποτε. . . εἴσθε δὲ σχεδὸν ὁ μόνος καὶ ὁ πλησιέστερος συγγενῆς μου. . . Διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ θεωρῆτε αὐτὰς τὰς 40 χιλιάδας, καθὼς καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὡς ἰδίαν ἰδιοκτησίαν σας. . . Ἄν δὲν χρησιμεύσουν εἰς ὑμᾶς, θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰ τέκνα σας προτόντος τοῦ χρόνου, ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμὲ, τίποτε δὲν μοὶ χρειάζεται! Γνωρίζω τί ὀφείλω ἤδη νὰ πράξω καὶ ἔχω διὰ τοῦτο σταθερὰν ἀπόφασιν! . . .

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ Εἰρήνη, διέπειμεν ἀμέσως ἄπασαν τὴν ὑπὸ τοῦ συζύγου της κληρονομηθεῖσαν περιουσίαν. Οὐδὲν ἀπολύτως ἠθικὸν δικαίωμα παρεδέχθη, ὅπως καρπωθῆ, ἔστω καὶ ἐν καπικίον ἐκ τῆς περιουσίας ταύτης πρὸς ἴδιον ὄφελος.

[Ἐπειτα οὐν ἔρχεται].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΣ

SABIE DE MONTEPEN

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἄμεσος;
— Ὅχι, ὁ ὑποκόμης ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀποτείνῃ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀνέφερα εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Ποῦ ἔπεσε;

— Ἐδῶ.

— Κατὰ δυστυχίαν σας, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς εἰρωνικῶς, ἡ ἄμμος τοῦ διαδρόμου δὲν φυλάττει τόσῳ πολὺ τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος, ὅσῳ ἡ δρύϊνος σανὶς.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ φωνῆς, ἀσθενοῦς τὸ πρῶτον καὶ σχεδὸν ἀδιακρίτου, ἀλλ' ἤτις δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῆ ἡχηρὰ, ὡς ἡ τῆς παράφρονος ἀπελ-

πισίας, ἔχετε δίκαιον! . . . ἀπωλέσθην! . . . Ὁ Θεὸς μὲ ἐγκατέλιπεν! . . . δὲ ἀλήθεια, ἐξερχομένη τοῦ στόματός μου, μεταβάλλεται εἰς ψῆδος! . . . Ποῖος λοιπὸν θὰ μοὶ δώσῃ τοὺς λόγους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι συγκινοῦσι καὶ πείθουσι; . . . Ποῖος θὰ μοὶ δείξῃ τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας καὶ τῆς συνειδήσεως τῶν δικαστῶν; Ποῖος θὰ μὲ βοηθήσῃ; . . . Ποῖος θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ; . . . Ποῖος θὰ μὲ σώσῃ; . . . Θεέ μου! ἐξηκολούθησε γονυπετήσας ἐν ὑπερτάτῃ θλίψει. Θεέ παντοδύναμε καὶ ἀγαθὲ! . . . λάβε οἶκτον δι' ἐμέ! . . . Ὑπὴρξά ἐνοχος. . . ἐπληξά διὰ τοῦ ξίφους . . . καὶ διὰ τοῦ ξίφους πρέπει νὰ ἀποθάνω. . . ἀλλ' ἄς μὲ πλήξῃ τὸ ἰδικόν σου ξίφος, Θεέ μου, καὶ ὄχι τὸ τῆς ἀπατημένης δικαιοσύνης! . . . Ἄν ἦναι ἀνάγκη θαύματος, κάμε τὸ θαῦμα τοῦτο, Ὑψίστε Θεέ, καὶ ἔπειτα λάβε τὴν ζωὴν μου. Θὰ ἀποθάνω εὐχαριστημένος καὶ εὐγνώμων, ἀρκεῖ νὰ ζήσῃ ἡ τιμὴ μου! . . . Σὲ ἐπικαλοῦμαι, μέγιστε Θεέ! ἐπικαλοῦμαι δὲ καὶ ἐκείνον τοῦ ὁποίου ἔχυσά τὸ αἷμα. Ἄς ἐγερθῇ καὶ ἄς εἰπῇ εἰς τοὺς κατηγοροῦσάς μου, διότι μόνος αὐτὸς δύναται νὰ τὸ εἰπῇ, ὅτι τὸ αἷμα αὐτοῦ ἔχυσεν χεῖρ ἔντιμος. Ἐξέλθε τοῦ τάφου σου, Ἀρμάνδε Βιλλεδιού! . . . ἐξέλθε τοῦ τάφου σου καὶ βοήθησόν με! . . .

Δύο τρέμουσαι χεῖρες ἐτέθησαν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου μετώπου τοῦ γέροντος, καὶ φωνή, ἣτις δὲν ἐφαινότο ἀνθρωπίνη, εἶπε :

— Μὲ προσκαλεῖτε, κόμη Δεβεζαί . . . Ἰδοὺ ἐγώ.

Ὁ κόμης, πάντοτε γονυπετής, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ἔρρηξεν ὀξεῖαν κραυγὴν καὶ ἐψιθύρισε :

— Ποῖος εἴσθε ;

Ὁ ρακενδύτης γέρων, ὁ ἄκακος, διότι ἦτο ἐκεῖνος, ἀπήντησεν :

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἐκλονίσθη ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἔκλινε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἐποίησε νεῦμα εἰς τοὺς χωροφύλακας, οἵτινες εἶχον ἤδη πλησιάσῃ. Ἐδειξεν αὐτοῖς τὸν εἰπόντα: Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού γέροντα, καὶ εἶπε :

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! . . .

Δεχθεὶς μέρος εἰς τὴν ἀτιμον ταύτην κωμῶδιαν, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἐδέχετο τὴν ἀλληλεγγύην τοῦ κακουργήματος.

Οἱ χωροφύλακες ἔσπευσαν νὰ συλλάβωσι καὶ νὰ δεσμεύσωσι τὸν γέροντα, ὅστις οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐποίησεν ἀντίστασιν. Τὸ βλέμμα του εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ ἀτενὲς αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄχρον πρόσωπόν του δὲν ἐξέφραζεν ἄλλο ἢ ἥρεμον ἡλιθιότητα.

— Ὁ ἄφρων, ἐψιθύρισε ὁ ἀνακριτής, ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸ τὸ μέρος, τὸ ὅποιον ἀνέλαβε! . . . Ἀλλὰ τόσο τὸ καλλιτερον . . . τοῦτο θὰ καταστήσῃ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαν τὴν δίκην.

— Ἐγέρθητε, κύριε, εἶπε τότε ὁ εἰσαγγελεὺς πρὸς τὸν κύριον Δεβεζαί, τὸ τέχνασμα σας ἀπέτυχεν.

Ἄλλ' ὁ κόμης δὲν ἠγέρθη.

Ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ ἐπιμόνῳ ταύτῃ ἀκινήσι, ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε τοὺς χωροφύλακας νὰ ἐγειρώσιν αὐτόν· ἀλλ' εἶδε μετὰ φρίκης ὅτι τὸ πρόσωπόν του παρουσίαζε πάντα τὰ συμπτώματα τῆς κεραυνοβόλου ἀποπληξίας.

— Μὴ ἐγένετο θῦμα τῆς ἀπάτης, τὴν ὁποίαν παρεσκευασε — ἐσκέφθη ὁ εἰσαγγελεὺς. Ὅ,τι συμβαίνει εἶναι παράδοξον.

Ἐν τούτοις, ὁ καιρὸς ἐπέτρεπε. Ὁ σφυγμὸς τοῦ κόμητος ἠκούετο ἀσθενῶς· ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὁ θάνατος ἠδύνατο νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Ὁ κύριος Πεσσελιέρ εἶχε κατὰ τύχην ἰατρικὰς τινὰς γνώσεις. Διὰ μαχαιριδίου ἐπληξε τὴν ἐξοιδημένην φλέβα τοῦ κόμητος. Κατ' ἀρχὰς σταγόνες τινὲς αἵματος μόνον ἐφάνησαν. Ἐἵτα ἔρρευσε κατὰ μῆκος τοῦ βραχίονος αἷμα μαῦρον καὶ πηκτόν, ὅπερ ὅμως μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ἀνέβλυσε βιαίως.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐσώθη — τοῦλάχιστον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην — διότι ἀμέσως ἔδωκε βέβαια σημεῖα ζωῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠνεφώθησαν καὶ τὰ χεῖλη ἐκινήθησαν. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο ἐσβεσμένον καὶ οὐδεὶς ἤχος ἐξῆλθε τῶν χειλέων του.

Ὁ νοῦς τοῦ γέροντος εἶχε ναρκωθῆ

Ὁ εἰσαγγελεὺς ἔδωσε τὸν βραχίονα τοῦ κόμητος, ὡς ἠδυνήθη κάλλιον, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μεταφέρωσιν αὐτόν εἰς τὴν ἀμαξάν, διέταξε τὸν γραμματέα νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ· οὗτος δ' ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν. Τότε ἐτοποθέτησαν τὸν κύριον Δεβεζαί ἐπὶ τῶν ἐμπροσθίων προσκεφαλαίων. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ κατάστασις αὐτοῦ καθίστα περὶ τὴν παρουσίαν τῶν δύο χωροφυλάκων ὁ εἰσαγγελεὺς διέταξε τούτους νὰ εὐρώσιν ἀμάξιον καὶ νὰ μεταφέρωσιν εἰς Τοῦρ τὸν ἡλίθιον γέροντα.

Καθ' ὁδόν, οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου πολλὰ εἶπον περὶ τοῦ συμβάντος, οὐδεμία ὅμως τῶν ὑποθέσεων τῶν προσήγγισεν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Μόλις ὁ κόμης Δεβεζαί ἐπανεφέρθη εἰς τὴν εἰρκτὴν του, ὁ εἰσαγγελεὺς προσεκάλεσεν ἰατρόν. Οὗτος ἐπέδοκίμασε τὴν φλεβοτομίαν, εἰς ἣν, προσέθετο, ὁ γέρων ὤφειλε βεβαίως τὴν ζωὴν.

Διεκήρυξεν ὅτι ἡ γλῶσσα καὶ αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τοῦ κόμητος ἦσαν ἐν παραλυσίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ, ἂν αὕτη θὰ ἔπαυε ταχέως, ὅπερ ὅμως δὲν ἐθεώρει καὶ ἀδύνατον.

Μετὰ δύο ὥρας, ἀμάξιον συρόμενον ὑπὸ κατίσχνου ἵππαρίου, ἔφερεν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν γέροντα ἀλήτην, ὅστις τὴν ἐπιούσαν ἔμελλε νὰ υποβληθῇ εἰς πρώτην ἀνάκρισιν.

ΜΘ'

Νεκρὸς εἴκοσι χρονῶν

Βγαίνει μὲς ἀπὸ τὸ μνήμα ;

(Ρακίνας, Ἀθαλία).

Δὲν ἀπατώμεθα περὶ τοῦ ἀπιθάνου τοῦ παραδόξου γεγονότος, ἐφ' οὗ βασιζέται ἡ λύσις τῆς ἡμετέρας ἱστορίας.

Ἄλλ' ὅσον ἀπίθανον καὶ ἂν φαίνεται τὸ γεγονός τοῦτο, εἶναι, οὐ μόνον δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἀληθές.

Ἐχομεν τὰς ἀποδείξεις.

Τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1839, ἡ μᾶλλον διαδεδομένη τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων, οἱ Καιροί, ἀφιέρου μίαν καὶ ἡμίσειαν στήλην τῶν διαφόρων τῆς εἰς τὴν ἀφήγησιν δραματικωτάτης καὶ οἰκτρᾶς δικαστικῆς πλάνης, ἣτις ἐληξεν ἀπαραλλάκτως, ὡς ἡμεῖς διηγούμεθα.

Τὴν ἐπιούσαν, τὴν ἀφήγησιν τῶν Καιρῶν ἀνεδημοσίευσαν ὁ Ἡμερήσιος Ταχυδρόμος καὶ τὰ Ἡμερήσια Χρονικά. . . ἴσως δὲ καὶ ἄλλαι ἐφημερίδες.

Τὰς ἐφημερίδας ταύτας ἔχομεν καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπιδείξωμεν εἰς πάντα ἀπιστοῦντα.

Μετὰ τὴν δῆλωσιν ταύτην, ἐξακολουθοῦμεν τὴν ἡμετέραν διήγησιν.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ εἰσαγγελεὺς ἠθέλησε νὰ παραστῇ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ ἀλήτου, ἣτις ὑπῆρξε λίαν παράδοξος.

Κατ' ἀρχὰς, ὁ ρακενδύτης γέρων ἐφαίνετο ὡς καὶ τὴν προτεραίαν κωφάλαος. Εἰς οὐδεμίαν τῶν εἰς αὐτόν ἀποτεινομένων ἐρωτήσεων ἀπήντα. Οὐδεμία ἀκτις νοημοσύνης ἐφαίνετο ἐν τῷ βλέμματί του. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ οὐδὲ κἂν ἐκπληξιν ἐξεδήλου.

Ὁ ἀνακριτής καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ πέμψωσι τὸν γέροντα εἰς τὸ φρενοκομεῖον ἢ εἰς τὸ πτωχοκομεῖον· ἀλλὰ, πρὶν ἢ διατάξωσι τοῦτο, ὁ ἀνακριτής ἠθέλησε νὰ κάμῃ τελευταίαν τινὰ ἀπόπειραν καὶ εἶπε :

— Διατὶ χθές, ὅτε ὁ κόμης Δεβεζαί ἀνέκραξε : Ποῖος εἴσθε ; . . . ἀπηντήσατε : Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού :

Τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα Δεβεζαί καὶ Βιλλεδιού ἐπήνεγκον ἐπὶ τοῦ ἡλιθίου παράδοξον καὶ ἀπροσδόκητον ἀποτέλεσμα.

Ὡς τὴν προτεραίαν, ὅτε ὁ κόμης περάνας τὴν ἐπίκλησίν του εἶπε γεγονουία τῇ φωνῇ : — Ἐξέλθε τοῦ τάφου σου, Ἀρμάνδε Βιλλεδιού. . . ἐξέλθε τοῦ τάφου σου καὶ βοήθησόν με! . . . ὁ ἡλίθος ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα.

Τὸ στήθος αὐτοῦ ἐξωγκώθη, ἀκτις νοημοσύνης ἐξήστραψεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του. Ἐτεῖνε τὰς τρεμοῦσας χεῖράς του καὶ, ὡς τὴν προτεραίαν, εἶπεν :

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

— Εἶναι ἀδύνατον. Αὐτὸς ἀπέθανε.

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

— Ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἐδολοφονήθη ὑπὸ τοῦ κόμητος Δεβεζαί τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, διότι ἦτο ἐραστὴς τῆς κομῆσης Μαργαρίτας.

Μόλις ὁ ἀνακριτής ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέρων ἀλήτης, ρήξας φοβερὰν κραυγὴν, ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν του, ὡσανεὶ αἰσθανόμενος ὅτι αἱ ἀναγεννώμεναι σκέψεις θὰ διερρήγνυσον τὸ κρανίον του.

— Θεέ μου! ἐψέλλισεν, ἡ νύξ τῆς 20 Σεπτεμβρίου . . . ἡ Μαργαρίτα . . . Θεέ μου! . . . Θεέ μου! . . . ἐξυπνῶ . . .

Ἐνῶ δὲ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους,

ἡ φωνή του, ἡ στάσις του, τὸ πρόσωπόν του μετεμορφοῦντο.

Ἦτο ἴσως παράφρων, ἀλλ' ὄχι πλέον ἡλίθιος.

Πάντες οἱ εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην παριστάμενοι, ὁ εἰσαγγελεύς, ὁ ἀνακριτὴς, ὁ γραμματεὺς, καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ χωροφύλακες, ἐκπλαγέντες, κατελήφθησαν ὑπὸ συγκινήσεως.

— Ἄν ὑποκρίνεται κωμωδίαν, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεύς εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀνακριτοῦ, εἶναι ἔξοχος ὑποκριτὴς.

— Θὰ ἰδωμεν, ἐψιθύρισε ὁ ἕτερος.

Ἐν τούτοις ὁ γέρων ἐφάνη καθησυχάσας. Ἐρριψε περίεργον βλέμμα περὶ αὐτὸν καὶ ἠρώτησεν :

— Ποῦ εἶμαι ; Ποῖος μὲ ἔφερον ἐδῶ ; Διατί μοι ὁμιλοῦν περὶ τῆς κομήσεως Μαργαρίτας καὶ τῆς νυκτὸς τῆς 20 Σεπτεμβρίου ; Ποῖοι εἴσθε καὶ τί θέλετε ἀπὸ ἐμῆ ;

— Θέλωμεν νὰ μάθωμεν, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς, διατί ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὀνομάζεσθε Ἀρμάνδος Βιλλεδιού... καὶ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐρωτήσωμεν.

— Ὅχι, κύριε, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ γέρων, δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλlete, ὅταν ἐγὼ βεβαιῶνω.

— Ἄλλὰ ποῖος εἴσθε διὰ νὰ βεβαιώνετε τοῦτο ;

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού.

Ὁ ἀνακριτὴς μειδιάσας εἶπεν :

— Περιστεροφόμεθα πάντοτε ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἐλαττωματικοῦ κύκλου. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὁ ὑποκόμης Ἀρμάνδος Βιλλεδιού ἀπέθανε.

— Καὶ ὅμως βλέπετε ὅτι ζῶ !

— Ἀπέθανε κατὰ τὴν νύκτα τῆς 20 Σεπτεμβρίου 1820, πρὸ εἰκοσαετίας . .

— Πρὸ εἰκοσαετίας ! ἀνέκραζεν ὁ γέρων πρὸ εἰκοσαετίας ! . . εἴσθε τρελλός, κύριε . . Ἡ 20 Σεπτεμβρίου ἦτο χθές.

— Ἐχομεν τώρα 1840 καλέ μου ἀνθρωπε . . ἂν δὲν τὸ εἰξεύρετε . . σᾶς τὸ λέγω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἀνακριτὴς χλευαστικῶς.

Ἐκφρασις ἐκπλήξεως καὶ τρόμου ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος.

— 1840 !, εἶπεν, 1840 !

— Ἀκριβῶς.

— Εἴκοσι χρόνοι ! . . Θεέ μου τί ἔγινα αὐτούς τοὺς εἴκοσι χρόνους ; . . Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι, τοὺς ὁποίους ἠγάπων ; Ὁ υἱός μου Λουκιανός ζῆ ἀκόμη ; . . ποῖος θὰ μοῦ τὸ εἰπῆ ; . .

— Ὁ υἱός τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτὴς ὁ ὑποκόμης Λουκιανός, περὶ τοῦ ὁποίου ἐρωτᾶτε, ἐνυμφεῦθη πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν τὴν μονογενῆ θυγατέρα τοῦ κόμητος Δεβεζαί.

Ὁ γέρων ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας, ψιθυρίζων ἐν ὑπερτάτῃ ἀπελπισίᾳ :

— Τὴν ἀδελφὴν του ! . . .

Οἱ δύο λειτουργοὶ τῆς Θέμιδος ἀντήλαξαν νέον βλέμμα, ὅπερ ὅμως δὲν ἐξέφραζε πλέον ἀπιστίαν, ἀλλ' ἀμφιβολίαν. Ἦρξαντο νὰ σκέπτωνται ὅτι τοιοῦτοι

ὑποκρίται οὐδ' εἰς Παρισίους εὐρίσκονται, καὶ δὲν ἦτο πιθανὸν ὅτι θὰ διέτρεχον τοὺς ἀγροὺς ρακένδυτοι, ὑποκρινόμενοι τοὺς ἡλίθιους, ἐν οἰκογενειακῷ ὄλωι δράματι.

Καὶ ὅμως ὁ ἀνακριτὴς δὲν ὠμολόγησε τόσον ταχέως τὴν ἠττάν του, ἀλλ' εἶπε :

— Λοιπὸν ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἴσθε ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πάντες ἀπὸ εἰκοσαετίας πιστεύουσι νεκρὸν :

— Εἶμαι ὁ Ἀρμάνδος Βιλλεδιού καὶ θὰ τὸ ἀποδείξω.

— Ἄς παραδεχθῶμεν ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι τοῦτο εἶναι ἀληθές. Τότε πρέπει νὰ ἐνθυμηθετὴ τὴν δολοφονίαν, τὴν ὁποίαν ἀπεπειράθη καθ' ὑμῶν ὁ κόμης Δεβεζαί τὴν 20 Σεπτεμβρίου 1820 κατὰ τὰς 2 τῆς πρωίας, ἐν τῇ στοᾷ τοῦ πύργου, ἄτε ἐξήρχεσθε τοῦ κοιτῶνος τῆς κομήσεως Μαργαρίτας.

— Περὶ ποίας δολοφονίας ὁμιλεῖτε ; ἠρώτησεν ὁ γέρων. Ὁ κύριος Δεβεζαί εἶναι εὐγενὴς καρδιά, ἀνίκανος νὰ διαπραξῆ ἀτιμον πράξιν. . . Εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πλήξῃ ἐκ τῶν νώτων, νὰ μὲ φονεύσῃ, ὡς κλέπτῃ τῆς τιμῆς του. . . Ἄλλὰ δὲν τὸ ἔπραξε. . . διεσταύρωσε τὸ ξίφος του πρὸς τὸ ἰδικόν μου, ἐν ἐντίμῳ πάλλῃ. . . Ἄν ἔπεσα, τοῦτο συνέβη διότι ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος . . .

— Λοιπὸν ὑποστηρίζετε ὅτι ἐμονομαχίσετε μετὰ τοῦ κόμητος Δεβεζαί ;

— Ναί.

— Ποῦ ;

— Ἐν τῷ διαδρόμῳ, ὁ ὁποῖος φέρει εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ ἄλσους, πλησίον εἰς τὴν θηρευτικὴν σκιάδα.

— Ὅπου σᾶς εὐρομεν χθές ;

— Ἀγνοῶ ποῦ ἤμουν χθές.

— Ποῦ σᾶς ἐπλήγωσε τὸ ξίφος τοῦ κυρίου Δεβεζαί ;

— Εἰς τὸ μέτωπον.

— Πρέπει νὰ ὑπάρχη ἡ οὐλή ;

— Παρατηρήσατε.

Καὶ ὁ γέρων ἔδειξε τὸ φαλακρὸν του κρανίον εἰς τὸν ἀνακριτὴν καὶ τὸν εἰσαγγελέα.

Οὐλὴ στενὴ καὶ βαθεῖα, χρώματος ὑποκυάνου, ἐφαίνετο ἐπὶ αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Βασελέ ἐξηκολούθησεν :

— Ὅτε ἐλάβετε τὴν πληγὴν ταύτην, ἐπέσετε ἀμέσως λιπόθυμος ;

— Ὅχι. Ἐλαβα τὸν καιρὸν ν' ἀποτείνω παρακλήσιν τινα εἰς τὸν κύριον Δεβεζαί.

— Ποῖαν ;

— Ν' ἀποστείλῃ εἰς τὸν υἱόν μου ἕν χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον εἶχον μετ' ἐμοῦ.

— Καὶ ἔπειτα ;

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἀπέθανε.

— Καὶ ἀφυπνίσθητε ἐκ τοῦ ληθάργου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ὁμοίαζε πρὸς θάνατον ;

— Μόνον πρὸ ὀλίγου.

— Ὡστε ἀγνοεῖτε τί συνέβη ὑμῖν κατὰ τὸ διάστημα τῶν εἰκοσιν ἐτῶν ;

— Ναί.

— Ἀγνοεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δεβεζαί καὶ ὁ δασοφύλαξ αὐτοῦ Καλλιουε ἔφερον ὑμᾶς, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζον νεκρὸν, εἰς τὰ νεκρικὰ

ὑπόγεια τοῦ πύργου, ὅπου σᾶς ἐτοποθέτησαν ἐν τινι τάφῳ ἀνοικτῷ ;

— Τὸ ἀγνοῶ.

— Καὶ πῶς ἐξήλθετε τῶν ὑπογείων ἐκείνων, ὅπου ἐκλείσθητε ;

— Δὲν εἰξεύρω. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι οὐδὲν ἐνθυμοῦμαι.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ANTONY JULLY

ΠΙΕΤΡΟΣ Ο ΓΙΤΑΝΟΣ

Ἰσπανικὴ παράδοσις

[Συνέχεια]

— Ἐχεις ποτὲ ἰδῆ, σενόρε, τὸ δωμάτιον ταυρομάχου ; Οἱ τοῖχοι εἶναι σκεπασμένοι ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς «Λυδίας» παριστῶντα τοὺς διαφόρους ἀγῶνας παντοῦ ξίφη καὶ κέρατα φονευθέντων ταύρων· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ δὲ θὰ ἰδῆς τὰ βαδερίλλα κοκκινίζοντα ἀκόμη εἰς τὴν ἀκρὴ ἀπὸ τὸ αἶμα τῶν ταύρων· μαζὺ δὲ μὲ ὅλα αὐτὰ κρέμεται καὶ τὸ αἰώνιον κανδύλι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου. Ὡ, ἐὰν δὲν τὸ εἶδες αὐτὸ ἀκόμη, κύτταξε, πρὶν φύγῃς, νὰ τὸ ἰδῆς, ἀλλέως οὔτε τὸν χαρακτῆρα τῆς Ἰσπανίας μας θὰ ἐννοήσῃς, οὔτε τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σοῦ διηγοῦμαι.

Τοιοῦτον ἦτο καὶ τὸ δωμάτιον τοῦ Γιοζέ, ὅστις ἐφιλοξένει τὴν κουαδρίλλα καὶ ὅστις ὡς οἰκοδεσπότης ὤφειλε πρῶτος νὰ χορεύσῃ μὲ τὴν ἀπέναντί του, ἥτις ἔτυχε νὰ εἶναι ἡ Λελία, ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἡέτρου.

Ἐφόρει αὕτη πλουσιωτάτην ἐνδυμασίαν τῆς Ἀνδαλουσίας, τῆς ὁποίας οἱ κροσσοὶ ἔφθανον σχεδὸν ἕως τὰ ποδάρια τῆς· τὸ εὐστροφον σῶμά τῆς ἀκολουθοῦσε πιστῶς ὅλας τὰς κινήσεις τῶν ποδῶν τῆς, ἐφάνερον τὰς θαυμασίους καμπύλας τοῦ σώματος τῆς· οἱ δὲ γυμνοὶ καὶ ἀφρώδεις βραχιόνες τῆς ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα· τόσο ἐπιδεξίως καὶ μὲ ρυθμὸν ἐκτύπα τοὺς κονδυλωτοὺς δακτύλους τῆς, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι ἦσαν βοημικὰ κρόταλα. Ἄ ! Ἄ ! Θεέ μου, τί ὠραία ἦτο ὁ Γιοζὲς τὴν ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια, ὅταν περνοῦσε ἀπὸ σιμά του καὶ ἤκουε τὴν θερμὴν ἀναπνοὴν τῆς.

Ἡμεῖς ἐκρατοῦμεν τὸν χρόνον κτυποῦντες τὰς χεῖρας καὶ ἐνθουσιώδεις ἐφωνάζομεν : ὄλλε ! ὄλλε !

Οἱ χορευταὶ ἐξηκολούθουν νὰ πλησιάζουν καὶ νὰ ἀπομακρύνωνται· ὁ εἰς ἐξήτα τὸν ἄλλον καὶ πάλιν τὸν ἀπέφυγε· ὅταν τέλος ἡ φωνὴ τοῦ τραγωδιστοῦ ἤρχισε τὸν ἀραγόνιον ὕμνον καὶ ἐμετριάσθη ὁ χρόνος, τότε πλέον οἱ χορευταὶ ἐνηγκαλίσθησαν· ἡ λυμένη μαύρη κόμη τῆς Λελίας ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπον καὶ τὸν λαίμονα τοῦ Γιοζέ· δὲν ἀπετέλουν παρὰ ἕν μόνον σῶμα· ἡσύχως πλέον ἐστρέφοντο μεθυσμένοι ἀπὸ τοὺς γοητευτικὸς ἤχους τοῦ φλαμένγκο¹. Αἱ κνημαὶ των περιεπλήχθη-

1. Συνήθης ἀναφώνησις εἰς τὰς ταυρομαχίας.

σαν, οί δὲ ὀφθαλμοὶ τῶν ἀνεζήτητοιο, ἐν ᾧ ὁ Γιοζὲς εἶχε κολληθεὶ τὰ χεῖλη του εἰς τὴν εὐώδη κόμην τῆς χορευτρίας του. Τὸ βλέμμα μου αἴφνης συνήντησε τὸν Πέτρον· ἐκφρασὶν ἀγρίαν εἶχον οἱ ὀφθαλμοὶ του, ἐφαίνετο δὲ ὅτι μηχανικῶς ἐπαιζε τὸ μανδολίνον του καὶ διὰ τοῦτο συχνὰ παρεφώνει.

Ὁ χορὸς ἐτελείωσε, οἱ δὲ χορευταὶ καθιδροὶ καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκάθησαν. Ὁ Γιοζὲς ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Λελίαν τὸ ριπίδιόν της, διὰ νὰ ἀερισθῇ· ἔπειτα ὕμνος, εἶτε ἀφηρημένος, εἶτε διότι ἐμεθύσθη ἀπὸ τὰ θέλητρα τῆς δαιμονίου ἐκείνης γυναικός, τῆς τὸ ἐπέστρεψε ἀνοιχτόν.

Τοῦτο ἤρκεσε ἵνα ὑπερχειλίση ἡ ὄργη τοῦ Πέτρο· ἀστραπὴ ἔλαμψε εἰς τὸ ἀγριὸν βλέμμα του· ἐξεστόμησε φοβερὰν ὕβριν καὶ ἐξάγων ἐκ τῆς ζώνης του τὴν ναβάγια! ὄρμησεν ἐναντίον τοῦ Γιοζέ.

Μία στιγμὴ ἀκόμη καὶ ὁ δυστυχὴς πικαδὸρ θὰ ἐχάνατο.

Μόλις ἐπροφθάσαμεν νὰ τὸν κρατήσωμεν καὶ πολὺς κόπος ἐχρειάσθη διὰ νὰ τὸν πείσωμεν, ὅτι ὁ Γιοζὲς ὄλως ἀφηρημένος ἐπέστρεψε τὸ ριπίδιον καὶ ὅτι οὐδεμίαν εἶχε ὑστεροβουλίαν. Ἐδῶσαν ἐπὶ τέλους τὰς χεῖρας, ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Πέτρο· ἐμενε πάντοτε ἀγριὸν καὶ ἐφανέρωνε τὰς κακάς του διαθέσεις· ἐν ᾧ ἐκείνη, ἡ αἰτία ὄλων τῶν κακῶν, τοὺς παρετήρει μὲ χαϊρέκακον μειδιάμα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο ἐτοιμὴ νὰ παραδοθῇ ὡς βραβεῖον εἰς τὸν νικητὴν.

* *

Ὁ Ἀραγώνιος διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν διήγησίν του, ἐτυλίχθη καλλίτερον μὲ τὸν μανδύαν του καὶ ροφήσας τὸν καφέν του ἐξηκολούθησεν:

— Ἐπὶ τέλους ἐφθασεν ἡ ἡμέρα τῆς ταυρομαχίας· πλῆθος ἄπειρον ἦτο εἰς τὰς ὁδοὺς· εἰς δὲ τὸ κόρσο καὶ τὰ καφφενεῖα δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις.

Φαντασθῆτε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φρονεῦθῃσι τρεῖς ταῦροι τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ὁ κόσμος πῆγε νὰ χάσῃ τὸν νοῦν του, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Πέτρο· ἀντήχει ἀπὸ στόματος εἰς στόμα καὶ τόσῳ περισσότερον, καθ' ὅσον ἐμελλε νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ πρώτη ἐσπάδα τῆς Ἰσπανίας.

Ἐφθασαν λοιπὸν πολλοὶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἐπαρχίας, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν Ναβάρραν καὶ τὴν Κηπούτσκα.

Μυρίαί κεφαλαὶ μὲ πολὺχρυσὰ καλύμματα συνωθοῦντο ὑπὸ τὸν θαμβοῦντα ἥλιον ἐπὶ τῆς Πιάτσας· πωληταὶ δὲ χοιρομηρίων καὶ ζαχαρωτῶν περιεφέροντο μεταξὺ τοῦ πλήθους.

Ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν Παναγίαν τοῦ Πιλάρ, ὄλοι οἱ ταυρομάχοι προσήυοντο, ἵνα ἡ χάρις τῆς Παναγίας τοὺς διαφυλάξῃ ἀπὸ τὰ αἰχμηρὰ κέρατα· αὐτὸς δὲ ὁ Πέτρος, ὑπέικων εἰς τὸ ξῆμον, εἶχεν ὑπάγει ὅπως προστεύχηθῇ, ἐν ᾧ ὅμως ἐζήρχετο εἰς τὸ περιστύλιον συνητήθη μὲ τὸν Γιοζέ·

1. Ἰσπανικὴ εὐρεία μάχαιρα, προσομοιάζουσα σφυρί.

σκυθρωπὸς καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν ἤλαξε διεύθυνσιν.

Ἄ! πολὺ κακὰ ἔκαμεν ἡ πρώτη ἐσπάδα νὰ τοὺς κρατήσῃ καὶ τοὺς δύο εἰς τὴν κουαδρίλλα της, διότι ποῖος ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τί ἐστοχάζετο αὐτὸς ὁ μοχθηρὸς Γιτανός!

Ἄλλ' ἤδη ἐπαιζον αἱ σάλπιγγες· τὸ δὲ ἐμβατήριον τοῦ Ριέγγο ἀντήχει εἰς τὰ παλαιὰ τείχη τῆς Πιάτσας· οἱ ἀφισιονάδος ἐχωρίζοντο τῶν λοιπῶν ἐντὸς τῆς Ἀρένας· καὶ ἀφ' οὗ ὁ πρόεδρος κατέλαβε τὴν θέσιν του εἰς τὸ θεωρεῖον, ἐκίνησε τὸ μανδύλιον καὶ ἀμέσως οἱ ἀλκουαζίλ! ἐκένωσαν τὴν Ἀρέναν.

Τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα.

Ἡ μεγάλη θύρα ἐστράφη βαρέως ἐπὶ τῶν στροφιγγῶν της καὶ ἀφῆσε νὰ διέλθῃ ἡ συνοδία.

Πρῶτοι ἤρχοντο αἱ πρῶται ἐσπάδαί, μεταξὺ αὐτῶν ὁ Πέτρος βαδίζει ὑπερήφανος, πλησίον τοῦ διδασκάλου του, ὑψηλοῦ καὶ εὐρυστέρου ταυρομάχου, ὁ ποῖος τοῦ σφίγγει τὴν δεξιὰν καὶ τὸν παρουσιάζει εἰς τὸ πλῆθος· ἀτελεῦτητα χειροκροτήματα ἀκολουθοῦσι τὴν κίνησιν αὐτήν. Τούτους ἀκολουθοῦσιν οἱ πικαδὸροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Γιοζὲς Καντάρος στρέφει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ ἀνήσυχον βλέμμα του, ὡς εἰ θέλων ν' ἀνακαλύψῃ τινὰ μεταξὺ τῶν θεατῶν· ἔπειτα ἤρχοντο οἱ βαδεριλλέρος καὶ οἱ καπεαδὸρ καὶ τελευταῖοι οἱ χούλος² ἀκολουθούμενοι ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτας, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι ποικιλοχρῶν ἰσπανικὰς στολάς.

Ἡ συνοδία αὕτη διέρχεται τὴν Ἀρέναν καὶ ἀφανίζεται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον της· ἐπανερχονται δὲ μόνον ὁ Πέτρος, αἱ ἐσπάδαί, δύο πικαδὸροι ἐξ ὧν εἰς ὁ Γιοζὲς καὶ μερικοὶ εὐκίνητοι χούλος.

Μὲ τοὺς τελευταίους ὅμως τούτους συνεδέθη καὶ ὁ Πέτρος, διότι μόνον μετὰ τὴν πρώτην συμπλοκὴν ἐμελλε νὰ ἀνακηρυχθῇ ἐπισήμως πρώτη ἐσπάδα.

Οἱ πικαδὸροι εἶχον τοποθετηθῆ· ὁ δὲ Γιοζὲς ἦτο ἐπιππος, ὀλίγα μόλις βήματα μακρὰν τοῦ Τορίλλου³.

Τὸ πλῆθος ἤρχισε ν' ἀνυπομονῆ, ὅτε ὁ πρόεδρος, νεύσας πρὸς τινὰ ἀλκουαζίλ, τοῦ ἔδωκε κλειδίον χρωματισμένον, μὲ τὰ χρώματα τῆς Ἰσπανίας, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἐσπάδα ἤνοιξεν ἀμέσως τὴν θύραν τοῦ Τορίλλου.

Μόλις αὕτη ἔτριξεν ἐπὶ τῶν στροφιγγῶν της καὶ σῶμά τι φαῖον καὶ μελανὸν ὄρμαξ ἐν μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ, τὸν ὅποιον σηκώνει καὶ ἴσταται εἰς τὸ μέσον τῆς Ἀρένας.

Εἶναι ὁ ταῦρος· ὑπερήφανος καὶ γνήσιος γόνος τῆς Ἀνδαλουσίας· πρὸς στιγμὴν μένει ἀκίνητος, στρέφει ἔπειτα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν κεφαλὴν του, τῆς ὁποίας ἡ οὐλὸς τρίχωσις καλύπτει σχεδὸν τὰ αἰχμηρὰ κέρατά του, τὴν ἐγείρει καὶ

1. Κλητήρες.

2. Εὐκίνητοι ταυρομάχοι φέροντες ἐρυθρὰς σινδῶνας, διὰ τῶν ὁποίων ἄλλοτε ἐρεθίζουσι καὶ ἄλλοτε ἀποπλανῶσι τὸν ταῦρον τυλίσσοντες τὴν κεφαλὴν του.

3. Ὁ σταυλὸς τοῦ ταύρου.

μυκτηρίζεται ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸ ἀρωμα τοῦ ἠλιοφωτιστοῦ λειβαδίου του, ἀλλὰ δὲν ἀντικρύζει τίποτε, ἐκτὸ τῆς ἐρυθρᾶς ζώνης, τὴν ὁποίαν σχηματίζουν μὲ τὰς σινδῶνας τῶν οἱ κατὰ σειρὰ παρατεταγμένοι χούλος.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Χ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Οἱ ἐν Ἀρτη κκ. Συδρομηταὶ Α. Α. — Νικ. Η. Ο. — Κ. Α. Ξ. καὶ Διον. Ρ., ὁ ἐν Ἀλμυρῶ κ. Μιλτ. Α., ὁ ἐν Αἰγίνι κ. Παν. Ἀ., ὁ ἐν Ἀνδρούσσα κ. Νικολ. Τ., οἱ ἐν Βώλφ κ. Ἀλεξ. Γ. Ν. — Ἀρ. Μ. — Ἰω. Π. Φ. καὶ Δημ. Ἀ., ὁ ἐν Γερακίῳ (Σπάρτης) κ. Γεώργ. Π., ὁ ἐν Γρανίτση κ. Γεώργ. Χ., οἱ ἐν Κερκύρα κ. Ε. Α. καὶ Σπ. Ι. Κ., ὁ ἐν Καρδαμίλλη κ. Π. Ε. Μπ., ὁ ἐν Κόμῃ Ἰω. Κ. Σ., ὁ ἐν Καλαμπάκ κ. Ἄθ. Α. ὑπ. Ἐ., ὁ ἐν Κρεσσάνοις (Ὀλυμπίας) Π. Ξ., οἱ ἐν Χαλκίσι κ. Ε. Κ. Γ. καὶ Ε. Κ. Β., ὁ ἐν Λαμίᾳ Γ. Μ., οἱ ἐν Λαρίσση κ. Ν. Κ. — Γ. Σ., ὁ ἐν Λαυρίῳ Ο. Π., ὁ ἐν Μαντουδίῳ Μ. Α., ὁ ἐν Ναυπλίῳ (Μύλους) Γεώργ. Ε., ὁ ἐν Ναζηρίῳ (Μεσσηνίας) Ἀρ. Σ., ὁ ἐν Πόρφ. Α. Δ., ὁ ἐν Πειραιεῖ Θ. Ι. Β., ὁ ἐν Σύρῳ Ν. Δ., ὁ ἐν Βιτύνῃ Δημ. Θ., καὶ ὁ ἐν Στυλίδι Ν. Κ., παρακαλοῦνται ν' ἀποσταλῶσι τὸ ἀντίτιμον τῆς καθυστερουμένης συνδρομῆς αὐτῶν ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, τῶν ταχυδρομικῶν λογιζομένων εἰς βάρος ἡμῶν.

* *

Ἐπίσης παρακαλοῦνται νὰ πληρώσωσι τὴν καθυστερουμένην συνδρομὴν αὐτῶν: Οἱ ἐν Λάρνακι, Πύρφ. Δεμησσῶ καὶ Κυρενίᾳ τῶ κ. Α. Κ. Παλαιολόγῳ. — Οἱ ἐν Ὀδησσῶ τῶ κ. Εὐαγγέλω Παλλάτῳ. — Οἱ ἐν Πύργῳ τῶ κ. Α. Κουνούπῃ. — Οἱ ἐν Πάτραις τῶ κ. Α. Ρέγκῳ. — Οἱ ἐν Σμύρνῃ τοῖς κκ. Λαουτζιδῆ καὶ Τάτῃ. — Οἱ ἐν Φιλιππουπόλει τῶ κ. Λάμπρῳ Εὐαζῆ. — Οἱ ἐν Χαλκίδι τῶ κ. Α. Ἀγγελάκη καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ τῶ κ. Π. Γριτζάνῃ.

Οἱ κκ. ἀναποκριταὶ ἡμῶν παρακαλοῦνται νὰ γνωρίσωσιν ἡμῖν τοὺς δυστροποῦντας νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν των, ἵνα στερεοτύπως δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα αὐτῶν.

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ' Δ' καὶ Ε' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῇ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' Γ' καὶ Δ' ἔτους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῖ δὲ Ε' καὶ ΣΤ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐξεδόθη τὸ Ζ τεῦχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τίμη ἕκαστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἔτησια (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωταί, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωταί.

Διὰ τὸ ἔξωτερον αἱ αὐτὰ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἄντι 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιῶνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντι 25 λεπτῶν ἕκαστον τεύχος.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦντα τὴν 1ην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τεργῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιαναγνώστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγραφονται παρὰ τῇ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθὲν.